

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 6Cdo/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217218973
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:4217218973.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. I., bytom v I. - C. O., Q. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Ondrejom Bartošovičom, advokátom v Šali, Pázmaňa 2020/30, proti žalovaným 1/ Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, 2/ LICITOR group, a. s., so sídlom v Žiline, Sládkovičova 6, IČO: 36 421 561, 3/ SKITUS Automotive s. r. o., so sídlom v Okoličnej na Ostrove 441, IČO: 44 269 544, zastúpenému splnomocnencom JUDr. Peter Kubik, advokátom s. r. o., so sídlom v Dunajskej Strede, Poľná cesta 966/9, IČO: 36 869 295, o neplatnosť dobrovoľnej dražby, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/54/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 6. mája 2020 sp. zn. 25Co/169/2019 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Nitre zo 17. mája 2021 sp. zn. 25Co/169/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovaným 1/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania o výške, ktorej rozhodne súd prvej inštancie.

Žalovanej 2/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Komárno (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 15C/54/2017-151 z 10. mája 2019 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti dražby konanej 3. júla 2017, týkajúcej sa nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXX pre k. ú. C. O., a to pozemky parcelného č. XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 88 m², parcelného č. 1710/13 zastavané plochy a nádvoria o výmere 488 m² a rodinný dom súpisného č. XXX, postavený na pozemku parcelného č. XXXX/XXX. Vyslovil, že žalovaní 1/ až 3/ majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 51 ods. 2, § 3 ods. 1, § 7 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1, 4 a 5, § 12 ods. 1, 3, 4, 5 a 6, § 16 ods. 1 a 3 (zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov v platnom znení (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z. z.“), § 151 j ods. 1 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov) a vecne tým, že súd môže rozhodnúť o neplatnosti dražby len v prípade, ak dražba nebola uskutočnená v súlade so zákonom č. 527/2002 Z. z.. Podmienkou takéhoto rozhodnutia je navyše aj dôkaz o tom, že boli, a teda nielen mohli byť dotknuté práva osoby, ktorá podala návrh na určenie neplatnosti dražby. V danom prípade súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal otázkou, či žalobkyňa podala žalobu v trojmesačnej prekluzívnej lehote. Konštatoval, že podaním žaloby na súd 24. júla 2017, bola zachovaná trojmesačná prekluzívna lehota vo vzťahu k dobrovoľnej dražbe, ktorá sa konala 3. júla 2017. Zároveň zdôraznil, že žaloba bola podaná voči všetkým osobám, ktoré predpokladá ustanovenie § 21 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z., pričom na strane žalovaných vzniklo nútené spoločenstvo.

3. Následne po zrekapitulovaní zisteného skutkového stavu a výsledkov vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobkyňa ako dlžníčka uzatvorila so žalovanou 1/ zmluvu o hypotekárnom úvere 3. februára 2014 č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 96 900 eur za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti s dobou splácania 26 rokov. Súčasťou uzatvorenej úverovej zmluvy bola uzatvorená i záložná zmluva, na základe ktorej žalovaná 1/ sa stala záložným veriteľom a predmetom zálohu sa stali nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX pre k. ú. C. O. s tým, že v zmysle článku 4.5 záložnej zmluvy bola žalovaná 1/ ako záložný veriteľ oprávnená poveriť realizáciou predaja nehnuteľností tretiu osobu. Žalovaná 1/ uzatvorila so žalovanou 2/ zmluvu o vykonaní dražby č. XXX/XXXX dňa 9. novembra 2015, na základe ktorej navrhovateľ dražby navrhol vykonať dražbu nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. C. O. z dôvodu, že žalobkyňa ako dlžník nesplatila pohľadávku riadne a včas a žalovaná 1/ pristúpila k realizácii záložného práva. K 6. novembru 2015 bola výška pohľadávky na základe úverovej zmluvy z 03.02.2014 č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX určená v sume 95 586,04 eur. Súčasťou zmluvy o vykonaní dražby bolo prehlásenie o pravosti, sume a splatnosti pohľadávky, pre ktorú navrhovateľ dražby výkon záložného práva navrhol. Znaleckým posudkom vypracovaným Ing. X. D., č. 121/2015 zo 4. decembra 2015 bola stanovená cena draženej nehnuteľnosti vo výške 48 400 eur. Znaleckým posudkom vypracovaným Ing. X. D., č. 17/2017 z 3. februára 2017 bola cena draženej nehnuteľnosti stanovená vo výške 55 200 eur, ktorý znalecký posudok žalobkyňa prevzala 9. februára 2017. Na základe námietok žalobkyne voči znaleckému posudku, žalovaná 2/ na ocenenie dražených nehnuteľností predložila znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. L. M., č. 40/2017 z 24. marca 2017, ktorý stanovil cenu draženej nehnuteľnosti vo výške 58 100 eur. Uvedený znalecký posudok žalobkyňa prevzala 5. apríla 2017 a následne opätovne podala námietky voči tomuto znaleckému posudku. Žalobkyňa prevzala výzvu na súčinnosť pri ohliadke nehnuteľností 15. februára 2017 spolu s vyjadrením k námietkam. Do dražby prihlásila pohľadávku oprávnenej Prima banky Slovensko, a. s., súdna exekútorka JUDr. X. Q., Exekútorský úrad so sídlom vo Vrábľoch, ktorú vymáhala v konaní vedenom pod sp. zn. EX 1149/17.

4. Posúdením zákonných predpokladov pre vykonanie dobrovoľnej dražby súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalovaná 2/ vykonávala dražbu riadne v súlade s ustanoveniami zákona č. 527/2002 Z. z. Nevzhladol porušenie práva osoby, ktorá žalobu o určenie neplatnosti dražby podala, taktiež nevzhladol ani porušenia týkajúce sa začiatku dražby, teda ustanovení, ktoré sa dotýkali náležitostí dražobnej zmluvy. Bolo preukázané, že dražobná zmluva, ktorú uzatvárala žalovaná 1/ so žalovanou 2/ mala všetky náležitosti podľa zákona a záložný veriteľ urobil vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 7 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., ktoré vyhlásenie bolo súčasťou zmluvy. Záložný veriteľ (žalovaná 1/) bola v zmysle ustanovenia § 151j Občianskeho zákonníka oprávnená k začatiu výkonu záložného práva, pretože mala voči žalobkyňi pohľadávku, ktorá nebola riadne a včas splnená, o čom svedčí vyhlásenie strán sporu, ako i prebiehajúce konanie vedené pod sp. zn. 8Csp/269/2017, ktorého predmetom je pohľadávka z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanou 2/. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná 2/ vydala oznámenie o vykonaní dobrovoľnej dražby v súlade s náležitosťami v zmysle ustanovenia § 17 zákona č. 527/2002 Z. z., ktoré doručovala všetkým osobám, ktorým bolo doručenie potrebné, ako aj zverejnila oznámenie v notárskom registri, ako aj na príslušnom mestskom úrade a v regionálnej tlači. Osoba licitátora bola zamestnancom dražobníka, a teda spĺňala náležitosti podľa ustanovenia § 9 zákona č. 527/2002 Z. z. Žalovaná 2/ postupovala pri vykonávaní dobrovoľnej dražby na základe znaleckého posudku vypracovaného Ing. L. M., č. 40/2017 z 24. marca 2017, so zachovaním predchádzajúceho procesného postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 12 ods. 1, 5 a 6 zákona č. 527/2002 Z. z. Súd prvej inštancie sa stotožnil s vyjadrením žalovanej, že zákon mu umožňoval podať námietku iba proti prvému znaleckému posudku a následne sa vyhotoví druhý posudok, ktorý ak určí vyššiu cenu, tak sa v zmysle ustanovenia § 12 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z. použije na stanovenie ceny nehnuteľností. V tejto súvislosti zdôraznil, že zákon nepripúšťa podávanie námietok voči každému znaleckému posudku. Podľa notárskej zápisnice o priebehu dražby bola cena dražených nehnuteľností stanovená vo výške 58 100 eur, ktorá vyplývala zo znaleckého posudku č. 40/2017 i napriek tomu, že bolo uvedené nesprávne číslo posudku č. 17/2017. Uvedenú nesprávnosť súd považoval za chybu v písaní, ktorá nemohla mať za následok neplatnosť dražby. K namietanej výške ceny nehnuteľností následne uviedol, že táto nespôsobuje neplatnosť dražby, keďže bola stanovená znaleckým posudkom, ktorý vypracoval znalec, ktorý spĺňal predpoklady na výkon znaleckej činnosti, ako aj zodpovedá za ohodnotenie, jeho prípadne pochybenie, čo nie je možné zosobniť v konaní o neplatnosť dražby, keďže dražobník nie je osobou oprávnenou kontrolovať a hodnotiť správnosť vypracovaného posudku. K tvrdeniu žalobkyne, že cena bola nižšia ako skutočná, súd prvej inštancie uviedol, že uvedené ohodnotenie bolo spôsobené i jej nesúčinnosťou tým, že nevpustila znalca na ohliadku nehnuteľností, pričom znalec následne vypracoval znalecký posudok s poukazom na ustanovenie § 12

ods. 3 zákona č. 527/2002 Z. z. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaná 2/ určila správny znalecký posudok, teda ten, ktorý určil vyššiu cenu dražených nehnuteľností, z ktorej žalovaná 2/ určila správne výšku najnižšieho podania, ktoré bolo určené v súlade so zákonom č. 527/2002 Z. z. Miesto konania dražby, ako i dražba sama bola verejne prístupná, pretože sa konala v kongresovej sále hotela, ktorá svojou veľkosťou spĺňala predpoklady pre verejnosť. Dobrovoľnej dražby sa zúčastnili dve osoby, pričom jedna osoba bola z blízkeho okolia nehnuteľnosti a druhá osoba zo vzdialenosti cca 50 km od miesta konania dražby, preto z tohto dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval za pravdivé tvrdenie, že do miesta konania dražby, teda do mesta Zvolen, by sa záujemca z okolia Komárna dostať nevedel, o čom svedčí i tá skutočnosť, že nehnuteľnosť vydražila osoba z okolia Komárna, teda okolia miesta, kde sa dražená nehnuteľnosť nachádzala. Dokonca i druhý dražobník nebol priamo z mesta Zvolen, a teda je nepochybné, že ak niekto dražiť chcel, vedel prejsť i väčšiu vzdialenosť. Zároveň súd prvej inštancie považoval za nepochybné, že čas konania dražby bol určený taktiež v súlade s časom v rámci pracovnej doby, pretože ju vykonával licitátor, ktorý bol zamestnancom žalovanej 2/, a teda konal v pracovnej dobe, čo považoval súd prvej inštancie za prirodzené a normálne, že sa dražba konala v dopoludňajších hodinách, nie v hodinách, kedy ľudia nie sú v práci. Žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by preukázali, že ak by sa dražba konala v neskorších hodinách, prípadne v inom meste, bolo by viac záujemcov o draženie nehnuteľnosti, preto sa s jej tvrdeniami súd prvej inštancie nestotožnil. Zároveň žalobkyňa v spore žiadnym spôsobom nepreukázala, že by mala byť dotknutá na svojich právach, dokonca ani žiadnym spôsobom v celom konaní túto skutočnosť netvrdila, preto súd nemohol konštatovať a vysloviť neplatnosť dražby. Napokon ani nepreukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením konkrétneho zákonného ustanovenia a vznikom ujmy na jej právach. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O nároku na náhradu trov konania právne rozhodol s odôvodnením v súlade s ustanoveniami § 262 v spojení s § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1. júla 2016 v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne úspechom žalovaných v spore.

5. Krajský súd v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“) rozsudkom z 6. mája 2020 sp. zn. 25Co/169/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 aj 2 CSP. Vyslovil, že žalované 1/ až 3/ majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Opravným uznesením z 17. mája 2021 sp. zn. 25Co/169/2019 (v spise na č. I. 323), odvolací súd opravil záhlavie písomného vyhotovenia rozsudku, týkajúce sa označenia právneho zástupcu žalobkyne, ako aj obchodného mena žalovanej 1/.

6. V odôvodnení konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec správne právne posúdil. Stotožnil sa s jeho odôvodnením v plnom rozsahu s tým, že na zdôraznenie správnosti, odvolací súd v rámci vysporiadania sa s uplatnenými odvolacími námietkami doplnil, že námietku týkajúcu sa porušenia práva na spravodlivý proces, ktoré malo spočívať v formalistickom prístupe súdu prvej inštancie, ako aj jeho odôvodnenia nepovažoval za opodstatnenú. Konštatoval, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými uplatnenými námietkami žalobkyne, ktoré boli vznesené v rámci konania na súde prvej inštancie. Napadnuté rozhodnutie nepovažoval za arbitrárne, keďže ani žalobkyňa neuviedla, v čom arbitrárnosť mala spočívať.

7. K namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu uviedol, že ani v tejto časti žalobkyňa neuviedla konkrétne v čom nesprávne právne posúdenie malo spočívať. Označila dražbu ako spotrebiteľskú dražbu, ktorá má základ v spotrebiteľských zmluvách s tým, že odvolací súd vysvetlil, že inštitút „spotrebiteľskej dražby“ právny poriadok nepozná. Osobitný právny predpis, ktorý by sa týkal iba „spotrebiteľských dražieb“, ktorých základ je v spotrebiteľských zmluvách neexistuje. Zákon č. 527/2002 Z. z. sa týka tak dražieb, ktorých základom je spotrebiteľský vzťah, ako aj všetkých ostatných dražieb, ktoré sa netýkajú spotrebiteľov. Pokiaľ súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z., postupoval správne a zákonne. Zároveň podotkol, že bez konkretizácie dôvodov týkajúcich sa porušenia práv žalobkyne ako spotrebiteľky nemožno konštatovať ich porušenie, preto uplatnenú námietku vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú. Vo vzťahu k ďalšej námietke týkajúcej sa nezaobreraním sa právnych zmlúv, odvolací súd uviedol, že podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), spotrebiteľským úverom nie je hypotekárny úver, úver na bývanie, úver založený záložným právom. Z uvedeného teda vyplýva, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že úver, ktorý žalovaná 1/ poskytla

žalobkyni bol hypotekárny, určený na rekonštrukciu bývania, založený záložným právom, ktorý nie je spotrebiteľským úverom. Na druhej strane však úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V konaní, predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby však súd prvej inštancie nebol oprávnený skúmať neprijateľné zmluvné podmienky zmluvy o úvere. S poukazom na ustanovenie § 51 zákona č. 527/2002 Z. z. môže osoba, ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach v prípade, ak spochybňuje platnosť záložnej zmluvy, alebo ak boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, sa domáhať neplatnosti dražby v lehote troch mesiacov od príklepu. Skutočnosť, že žalobkyňa v podanej žalobe, ako aj v priebehu celého konania na súde prvej inštancie neuviedla dôvod, resp. nespochybnila platnosť záložnej zmluvy, nebola splnená podmienka uvedená v uvedenom ustanovení zákona. V danom štádiu súd prvej inštancie už nemohol preskúmať zmluvu o úvere z hľadiska prijateľnosti zmluvných podmienok, mohol sa zaoberať iba platnosťou záložnej zmluvy, ktorú však žalobkyňa vôbec nespochybnila. V spore namietala iba podmienky dražby, s ktorými jej námietkami sa súd prvej inštancie správne vysporiadal.

8. K námietke týkajúcej sa porušenia ustanovenia § 12 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z., s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 11C/449/2013, odvolací súd uviedol, že závery vyplývajúce z uvedeného rozhodnutia sú záväzné iba pre rozhodnutie v danej veci a nie sú použiteľné, resp. akceptovateľné v ďalších rozhodnutiach, nakoľko sa nejedná o rozhodnutie, ktoré bolo prijaté a zverejnené vyššou súdnou autoritou v zbierke súdnych rozhodnutí. Vo vzťahu k namietanej nesprávnosti znaleckého posudku, ktorým bola určená hodnota dražených nehnuteľností, odvolací súd doplnil, že zákonodarca v ustanovení § 12 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. s účinnosťou od 1. júna 2014 priznal vlastníkovi predmetu dražby právo do desiatich pracovných dní od doručenia znaleckého posudku vzniesť u dražobníka námietku proti ohodnoteniu predmetu dražby, a prípadne žiadať vyhotoviť znalecký posudok iným znalcom. Dražobník bol povinný sa s námietkami písomne vysporiadať a najneskôr päť pracovných dní pred konaním dražby doručiť vlastníkovi predmetu dražby odpoveď. Tieto námietky boli zákonodarcom zavedené ako inštitút práva ochrany osoby povinnej z dražby voči doručenému znaleckému posudku. Zároveň v ustanovení § 12 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z. je zakotvená povinnosť dražobníka v prípade vyhotovenia nového znaleckého posudku, postupovať v dražbe podľa tohto ohodnotenia, ktorým bola určená vyššia všeobecná hodnota predmetu dražby. V nadväznosti na uvedené odvolací súd podotkol, že súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal s touto námietkou, vysvetlil postup dražobníka v danej dražbe, ktorá bola v súlade s ustanovením zákona. Uvedenú námietku preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Vo vzťahu k namietanej nízkej cene draženej nehnuteľnosti, odvolací súd zdôraznil, že určenie výšky ceny draženej nehnuteľnosti nemá za následok neplatnosť dražby, pričom v tejto súvislosti zdôraznil, že žalobkyňa neumožnila znalcovi ohliadku nehnuteľností, preto znalec mohol hodnotu nehnuteľností určiť len na základe vonkajšej ohliadky a v súlade s ustanovením § 12 ods. 3 zákona č. 527/2002 Z. z. Aj s poukazom na jej nesúčinnosť a nespôsobenie so znalcom, preto námietku vyhodnotil ako neopodstatnenú.

9. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa miesta konania dražby, odvolací súd poukázal na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z., ako aj na judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že organizácia dražby mimo sféry a umiestnenia predmetu dražby môže zakladať dôvod určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, pričom poukázal na právny názor vyplývajúci z prijatého judikátu R 138/2014, ktorého právna veta znie „ak ide o nehnuteľnosť určenú na bývanie, záujemcami budú spravidla osoby, pre ktoré je geografická poloha nehnuteľnosti rozhodujúca, pričom sa dá predpokladať, že záujem o takúto nehnuteľnosť v určitej lokalite prejavia zväčša osoby bývajúcce (pracujúce) v jej okolí. V danom prípade obec, v ktorej sa nachádzajú dražené nehnuteľnosti, je od obce, v ktorej sa konala sporná dražba, najkratšou dopravnou trasou vzdialená 329 km z časového hľadiska predstavuje takmer štyri hodiny. Takéto určenie miesta dražby - z hľadiska požiadavky, aby miesto dražby bolo určené tak, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe - nemožno považovať za zodpovedajúce ustanoveniu § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z., preto je potrebné dať za pravdu odvolaciemu súdu aj v tom, že došlo k porušeniu uvedeného ustanovenia“. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že samotná vzdialenosť miesta konania dražby od miesta draženej nehnuteľnosti nemusí byť vždy dôvodom vyslovenia neplatnosti dražby, ale dôvodom jej neplatnosti bude vždy vtedy, ak táto vzdialenosť viedla, prípadne spôsobila ohrozenie alebo porušenie práv dražbou dotknutých osôb, a to napríklad tak, že im hoci len nepriamo znemožnila účasť na dobrovoľnej dražbe. Za neprimerané, možno „bez ďalšieho“ považovať iba také miesto konania dražby, ak ním je v prípade dražby bežnej nehnuteľnosti (bytu alebo rodinného domu) určenej na každodenné bývanie, miesto vzdialené niekoľko stoviek kilometrov od miesta, v ktorom sa dražená nehnuteľnosť nachádza (nie vzdialenosť do 100 km). V danom prípade nebol dôvod na odklon od

ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyjadrenej v judikáte R 138/2014. Dražba nehnuteľností sa konala vo Zvolene, ktoré miesto je od miesta, kde sa nehnuteľnosť nachádzala (Komárno), vzdialené 150 km a nie 250 km, ako namietala žalobkyňa, čo je podstatne menej ako 329 km ako to bolo uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, (ďalej tiež len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“), sp. zn. 4Cdo 100/2012 (R 138/2014). Odvolací súd zároveň zdôraznil, že v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 401/2014, na ktoré žalobkyňa poukázala, dovolací súd otázku miesta konania dražby neriešil, preto aj túto námietku vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú, s poukazom aj právny záver vyplývajúci z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo 58/2018 z 5. júna 2019. Napokon za neopodstatnenú považoval aj námietku vo vzťahu k osobe licitátora s odôvodnením, že okrem spochybňovania nesplnenia tejto podmienky, žalobkyňa neuviedla konkrétny dôvod spochybnenia, preto odvolací súd nepovažoval za hospodárne trvať na ďalšom dokazovaní tejto skutočnosti. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd právne rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vecne úspechom žalovaných, ktorým priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej tiež len „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Namietala, že z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií nemožno pochopiť, či vyvodíť jasnú odpoveď, akými úvahami súd dospel k relevantnému právnomu názoru, že nie sú dôvody spochybňovať závery znaleckého posudku č. 40/2017, pričom nejde o listinu verejnú, ale čisto súkromný znalecký posudok, keďže neobsahuje znaleckú doložku tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 209 ods. 2 CSP. Poukázala na nedostatky uvedeného znaleckého posudku, týkajúce sa nesprávne použitého právneho predpisu na stanovenie všeobecnej ceny nehnuteľnosti s tým, že jej výška bola účelovo podhodnotená ako aj na to, že znalcom nebol pripojený písomný záznam z ohliadky znalca vykonanej 23. februára 2017, ako aj, že nie sú očíslované strany v prílohovej časti znaleckého posudku a nebolo použité aktuálne znenie znaleckej doložky podľa ustanovenia § 209 ods. 2 CSP pre účely súkromného znaleckého posudku. V tejto súvislosti namietala, že neexistuje inštitúcia, ktorá by vyhodnocovala vecnú a skutkovú správnosť a zákonnosť znaleckých posudkov, a ktorá by v prípade „vadných“ znaleckých posudkov vyvodila voči takýmto znaleckým posudkom aj zodpovednosť. Trvala na tom, že neobstojí ani argument odvolacieho súdu ohľadne záveru rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 233/2010, ktorý sa skutkovo a právne týkal doručovania písomností, pričom sa hlbšie postavením znaleckého posudku ako dôkazu v súdnom konaní nezaoberal. Zákon č. 527/2002 Z. z. účinný v čase, ku ktorému bol znalecký posudok podľa uvedeného rozhodnutia vypracovaný, neobsahoval v § 12 povinnosť stanoviť cenu predmetu dražby podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. Naopak odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril k otázke obydli a k rozhodnutiam Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré poukázala. Dovolateľka sa nestotožnila s odôvodnením týkajúcim sa jej námietky ohľadne miesta konania dražby. Podotkla, že sa chcela samotnej dražby zúčastniť, pričom z dôvodu, že nevlastní auto, musela by cestovať hromadnou dopravou, avšak pri nastavených kritériách, aké boli stanovené dražobníkom v prípade tejto dražby, konkrétne miesto konania dražby a čas konania dražby, nebolo sa možné hromadnou dopravou z Komárna do miesta konania dražby vo Zvolene dostať včas. Jazda autom z Komárna do Zvolena trvá približne dve hodiny a desať minút. Zároveň podľa jej názoru dražobník (žalovaná 2/) nastavila kritériá dražby neodborne, čím porušila princíp verejnosti dražby, vzhľadom k tomu, že sa jednalo o obydlie. Podľa jej názoru, žalovaná nekonala s poctivým a čestným úmyslom. Trvala na tom, že súdy nižších inštancií sa dostatočne argumentačne nevysporiadali s nastavenými kritériami dražobníka v prípade dražby obydli celej jednej rodiny. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

11. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že za správnosť znaleckého posudku zodpovedá priamo znalec v zmysle zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch v znení neskorších predpisov. Pokiaľ by aj nebol znalecký posudok vyhotovený v súlade so zákonom, nemôže to spôsobiť neplatnosť dražby. Vo vzťahu k namietanej stanovenej výšky ceny draženej nehnuteľnosti, žalovaná 1/ opätovne poukázala na to, že žalobkyňa neumožnila riadne oceniť predmetnú nehnuteľnosť s tým, že ocenenie nehnuteľnosti predstavuje stanovenie hodnoty nehnuteľnosti, za ktorú môže byť nehnuteľnosť predaná. Zároveň podotkla, že žalobkyňa opomínala zohľadniť prípadné zmeny na nehnuteľnosti, ako aj zmeny vo vývoji trhu s nehnuteľnosťami. Následne uviedla, že žalobkyňa nespochybnila platnosť zmluvy, v konaní sa zameriavala len na nesprávnosť postupu procesu dražby, hoci ten bol v súlade so zákonom a jednalo sa o legálny a legitímny nástroj uspokojenia jej pohľadávky. Navyše neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na platnosť či už úverovej zmluvy alebo

zmluvy o zriadení záložného práva. Vo vzťahu k namietanému miestu, času a začatiu konania dražby, žalovaná 1/ poukázala na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z., ktoré upravuje len technickú stránku, teda akým spôsobom má dražobník postupovať pri určení miesta, dátumu a času začatia dražby a tiež aj vzdialenosť. Stotožnila sa s právnym názorom odvolacieho súdu s poukazom na judikát R 138/2014 s tým, že vzdialenosť miesta konania dražby od miesta, kde sa nehnuteľnosť nachádzala bola cca 150 km, preto nebol dôvod na odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Navrhla dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť.

12. Žalovaná 2/ dovolací návrh nepredložila.

13. Žalovaná 3/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolaním možno napadnúť iba rozhodnutie odvolacieho súdu. K uplatneným námietkam dovolateľkou poukázala na to, že podľa jej názoru, postupom súdu nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Jej polemika s právnymi závermi vyslovenými v napádanom rozhodnutí odvolacieho súdu ohľadne vyhodnocovania správnosti znaleckých posudkov, nepredstavuje dovolací dôvod a navyše, súdy dospeli k správnosti znaleckého posudku použitého pri dražbe dražobníkom. Ohľadne miesta konania dražby taktiež považoval uplatnenú námietku za neopodstatnenú, netýkajúcu sa dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Navrhla dovolanie odmietnuť. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

14. Najvyšší súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

15. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádia konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

16. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

17. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

19. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

20. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny

proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

21. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im práva úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

22. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

23. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnomu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

24. Podstata dovolacej argumentácie dovolateľky v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, spočívala v nepresvedčivom odôvodnení napádaného rozhodnutia z dôvodu, že sa odvolací súd nedostatočne vysporiadal s uplatnenými námietkami, ako aj v jej nesúhlase s hodnotením dôkazov a to najmä znaleckého posudku č. 40/2017 zo 24. marca 2017 vypracovaného znalcom Ing. Otom Pisoňom, týkajúceho sa stanovenia hodnoty dražených nehnuteľností. Dovolateľka napokon nesúhlasila ani so skutkovými závermi, ku ktorým súdy nižších inštancií dospeli v súvislosti s posúdením zachovania zákonného postupu pri realizácii dobrovoľnej dražby ohľadne miesta a času konania dražby, s nedostatočným vysporiadaním sa s nastavenými kritériami dražobníka v prípade obydlia celej jednej rodiny.

25. K namietanému nedostatočnému odôvodneniu napádaného rozhodnutia dovolací súd uvádza, že odôvodnenie uvedené v bode 12 až 13.5 v spojení s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie v celom jeho kontexte, spĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

26. V danom prípade potvrdením rozhodnutia vo veci samej v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 aj 2 CSP, odvolací súd preskúmal správnosť zistenia skutkového stavu, ako aj správnu aplikáciu a interpretáciu príslušných hmotnoprávných noriem na zistený skutkový stav a zároveň aj skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanoveniami procesného práva. Vysporiadanie sa s podstatnými námietkami uplatnenými v odvolacom konaní, odvolacím súdom možno považovať za dostatočné aj v zmysle ustanovenia § 387 ods. 3 CSP. Takéto rozhodnutie nemožno považovať za nepresvedčivé. Z odôvodnení rozhodnutí súdov (odvolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej (kompletizujúcej) jednote (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08,

IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobkyne, vyjadrenia žalovaného k tomuto odvolaniu, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov sporových strán, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnil aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z ich obsahu nevyplýva nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania, a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie, ale na zdôraznenie správnosti doplniť ďalšie dôvody (R 56/2012, sp. zn. 5Cdo 204/2011).

27. Odvolací súd k namietaným kritériám realizácie dobrovoľnej dražby zdôraznil, že ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. stanovuje relevantné kritérium, ktoré musí byť zohľadnené pri určení miesta, dátumu a času konania dražby, ktorým je zachovanie reálnej možnosti účasti na dražbe. Samotná vzdialenosť miesta konania dražby od miesta draženej nehnuteľnosti nemusí byť vždy dôvodom vyslovenia neplatnosti dražby, ale dôvodom jej neplatnosti bude vždy vtedy, ak táto vzdialenosť viedla, prípadne spôsobila ohrozenie alebo porušenie práv dražbou dotknutých osôb a to napríklad tým, že im len nepriamo znemožnila účasť na dobrovoľnej dražbe (v prípade, ak táto vzdialenosť bola neprimeraná od draženej nehnuteľnosti). Za neprimerané možno „bez ďalšieho“ považovať iba také miesto konania dražby, ak ním je v prípade bežnej nehnuteľnosti (bytu alebo rodinného domu) určenej na každodenné bývanie, miesto vzdialené niekoľko stoviek kilometrov od miesta, v ktorom sa dražená nehnuteľnosť nachádza (nie vzdialenosť do 100 km). Záver o posúdení (ne)primeranosti a (ne)vhodnosti miesta konania dražby závisí od posúdenia konkrétnych okolností toho ktorého prípadu, vyhodnotením ktorých, súd môže dospieť k tomu, že určenie miesta konania dražby skutočne spôsobilo príp. mohlo spôsobiť sťaženie účasti dražiteľov v dražbe. V danej veci sa dražba konala vo Zvolene, ktoré je miesto od miesta, kde sa nachádza nehnuteľnosť (Komárno) vzdialené 150 km a nie 250 km, ako uviedla žalobkyňa, čo je podstatne menej ako vzdialenosť 329 km, ako to bolo v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo 100/2012 (R 138/2014), obdobne aj v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo 58/2018 (bod 13.4.1.1. až 13.4.6 odôvodnenia napádaného rozhodnutia). Z vyššie uvedeného nemožno preto dospieť k záveru, že by sa odvolací súd zákonu zodpovedajúcim spôsobom nevysporiadal s uplatnenou námietkou dovolateľky. Dovolací súd nespochybňuje, že strata obydlia žalobkyne (resp. jej rodiny) predstavuje obrovský zásah do jej práv a spôsobuje veľmi nepriaznivú životnú situáciu, avšak právo na obydlie spotrebiteľa nemožno chápať ako absolútne nedotknuteľné. Súdna prax dospela k záveru, že právna úprava dobrovoľných dražieb, resp. možnosť vymáhania plnení zo spotrebiteľských zmlúv takouto formou, nie je v rozpore s ochranou spotrebiteľa, ktorá vyplýva z práva Európskej únie, avšak len za predpokladu, že príslušná právna úprava umožňuje zabezpečenie ochrany práv spotrebiteľa, resp. ju aspoň prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nezaťažuje.

28. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napádaného rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľke znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. (Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

29. Napokon aj v zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

30. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

31. Rovnako ani nesúhlas dovolateľky s hodnotením dôkazov odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), nemožno považovať za porušenie jej procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z ustanovenia § 191 CSP znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením (§ 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP). Odvolací súd v bode 13. 4. 2 odôvodnenia sa zrozumiteľným a logickým spôsobom vysporiadal s námietkou týkajúcou sa znaleckého posudku, ktorý bol podkladom pre realizáciu dobrovoľnej dražby s tým, že zdôraznil, že znalecký posudok bol vyhotovený znalcom zapísaným v zozname znalcov a tlmočníkov vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, preto nebolo dôvodné spochybňovať jeho závery. Postup dražobníka týkajúci prípravy dobrovoľnej dražby vyhodnotil ako súladný s ustanovením § 12 ods. 5 a 6 zákona č. 527/2002 Z. z., preto ani táto namietaná okolnosť nie je relevantná pre posúdenie namietaného porušenia procesných práv dovolateľky.

32. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

33. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Z. z. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, (ďalej tiež len „Ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd (oznámenie prijaté FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“) totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy a čl. 6 Základných princípov CSP) a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutie vo veci Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

34. Dovolací súd už len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní

skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti. Vo vzťahu k tomu však je potrebné dodať, že tieto vady v preskúmvanej veci dovolací súd nezistil, preto dovolanie na základe uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nie je prípustné.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP, lebo smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

36. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovaných 1/ a 3/ v dovolacom konaní, ktorým priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovanej 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej z obsahu spisu nevyplývajú a preukázateľne jej žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli (R 72/2018).

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.